

РЕШЕНИЕ

№ 435

гр. Пазарджик, 02.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Церовска
като разгледа докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско дело № 20225200500537 по описа за 2022 година

Производството е въззивно, по реда на чл.258 от ГПК.

С Решение №522 от 14.07.2022г., постановено по гр.д.№1169/2022г. по описа на РС- П. е прието за установено по отношение на А. Я. Я., с ЕГН *****, с адрес: гр.П., ул.,С.Н.“ №60, вх.Б, ет.3, ап.17, че М. П. Б., с ЕГН *****, с постоянен адрес: обл.Пазарджик, общ.П., гр.П., ул.,С.К. №19А е собственик на 1/8 идеална част от поземлен имот с идентификатор 56277.502.1111, находящ се в обл.Пазарджик, общ.П., гр. П., ул.,В.Л.“, с площ от 186кв.м., стар номер 3453 в квартал 122А.

Отменен е на основание чл.537, ал.2 ГПК, Нотариален акт №178, том II, дело №328 р.3562/2002г. за собственост върху недвижим имот придобит по давност от 16.08.2002г., на Г.К.- Пещерски нотариус, до размера на наследствените права на М. П. Б., с ЕГН *****, а именно- 1/8 ид. част.

Отхвърлен е иска да се осъди ответника А. Я. Я., с ЕГН *****, с адрес: гр.П., ул.,С.Н.“ №60, вх.Б, ет.3, ап.17, да преустанови строителните дейности в поземлен имот с идентификатор 56277.502.1111, съгласно кадастралната карта и кадастралния план на гр.П., находящ се в гр.П., ул. „В.Л.“, с площ от 186кв.м.; стар номер 3453, квартал 122А.

Осъден е А. Я. Я., с ЕГН *****, с адрес: гр.П., ул.,С.Н.“ №60, вх.Б, ет.3, ап.17, да заплати на М. П. Б., с ЕГН *****, с постоянен адрес: обл.Пазарджик, общ.П., гр.П., ул.,С.К. №19А, разноси в размер на 890лв.

Осъдена е М. П. Б., с ЕГН*****, с постоянен адрес: обл.Пазарджик, общ.П., гр.П., ул.,С.К. №19А, да заплати на А. Я. Я., с ЕГН *****, с адрес: гр.П., ул.,С.Н.“ №60, вх.Б, ет.3, ап.17, разноси в размер на 366,66лв.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от А. Я. Я., в частта с която е прието за установено по отношение на него, че ответницата е собственик на 1/8 идеална част от процесния имот и е отменен, на основание чл.537. ал.2 ГПК, нотариален акт №178, том II, дело №328 р.3562/2002г. за собственост върху недвижим имот придобит по давност от 16.08.2002г., на Г.К.- Пещерски нотариус, до размера на наследствените права на М. П. Б., с ЕГН *****, а именно- 1/8ид.част., както и в частта, с която е осъден да заплати разноси на ищцата.

Твърди се, че в тези части, решението е неправилно и необосновано.

В тази връзка се визира, че процесното решение е неправилно, защото е постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, с оглед разпоредбата на чл.236, ал.2 от ГПК, която задължава съда при постановяване на решението си да обсъди, всички събрани по делото доказателства, поотделно и в съвкупност с целия доказателствен материал, както и да обсъди всички наведени от страните възражения.

Счита се, че то е неправилно, защото е постановено при незаконосъобразни правни изводи относно установените факти, както и при такива, не съответстващи на доказателствата по делото. □

Твърди се, че безспорно предмет на настоящата искова молба представлява правото на собственост върху: ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 56277.502.1111 по КKKP на гр.П., одобрени със Заповед №РД-18-14/20.06.2014г. на ИД на АГКК с номер по предходен план 3453, от кв.122А, с площ от 186кв.м., с площ от 186кв.м.

В случая обаче се сочи, че по отношение на същия, ищцата обосновава своята претенция по чл.124 ал.1 от ГПК единствено и само с твърдението си, че е собственик на 1/8ид.ч. от процесния имот, на основание наследяване по

закон от Атина П. К.- /прабаба на ищеца/, която е починала през 1964г. Съответно без да се излагат каквито и да било твърдения за придобивна давност, както от страна на наследодателката, а просто се позовава на записванията на същата по разписния лист. Която оставила наследници Н.П.Г. /наследодател на лицата, посочени като собственици в Констативния нотариален акт от 2002г./ и К.П.К. /дядо на ищеца на М. Б./. От своя страна след смъртта си, К.П.К. е оставил наследници П.К.П. /баща на ищеца М. Б./ и С.К.П. /чичо на ищеца/, които са починали. В тази насока се визира, че абсолютно неоснователно районният съд, за да приеме, че имота е наследствен се е позовал по отношение на ищеца и наследодателката- А.П.К. на нормата на чл.79 от ЗС и възприетото в ТР №4 от 17.12.2012г. на ВКС/, че е възможно да бъде придобито право на собственост на недвижим имот, на основание чл.79 ЗС от лице, което не се е позовало на давността преди смъртта си и неговите права да се признаят на неговите наследници в съдебен процес по спор за собственост.

Твърди се, че както се посочва по- горе, няма такова позоваване от страна на ищцата, а и не се установява, същата да е живяла и владяла по някакъв начин имота, след смъртта на наследодателката, за да разполагат с възможността да присъедини владението си към владението на наследодателя и след надлежно позоваване на изтекла в тяхна полза давност да придобият собствеността. Още повече, че това обстоятелство не кореспондира и с установеното в мотивите на първата инстанция, че владението върху процесния имот е прекъснат за същите с отнемането на имота с Указ от 1959г. след 194-1966г.

Твърди се, че необосновано първата инстанция е приела в мотивите си, че впоследствие в разписния лист, за собственици на процесния имот са записани наследниците на А.П.К.. Единствените записвания в разписния лист са праводателите на жалбоподателя- М.А. Я.а, Н.А.Г. и Х.А.Г. и впоследствие самия жалбоподател.

Сочи се, че от страна на ищцата не се ангажирани доказателства, от които да следва правния извод, че същата е собственик на процесния имот по силата на наследствено правоприемство. Записването на имота в разписния лист към плана на гр.П. от 1959г. на името на наследодателя на ищцата- А.П.К., без посочено правно основание за това, не е достатъчно да удостовери

право на собственост. Това е така, тъй като Разписните листове нямат доказателствено значение за това, кому е принадлежало правото на собственост, а те са обслужвали нуждите на административните процедури във връзка с промени в плановете. Разписният лист може да бъде единствено източник на информация за това кое лице е заварено да ползва определен имот към момента на кадастралното му заснемане, но не е титул за собственост. В тази насока се сочи, че от представения по делото Разписен лист за имот №987 по обезсиления план на гр.П. от 1959г., заключението на вещото лице и разпитаните по делото свидетели се установява единствено обстоятелството, че А.П.К., починала на 25.03.1964г., към 1950г. е живяла в имота и в тази връзка, просто е била записана по разписния лист за процесния имот, който към онзи момент е представлявал имот с планоснимачен номер 987 по плана от 1959г., но същата никога, не се е позовавала на придобивна давност върху същия.

Твърди се, че наследодателите на ищцата, нито са владели, нито са ползвали процесния имот. В тази връзка се приема, че няма как по наследство, ищцата да е станала собственик на 1/8ид.част от процесния имот. От 1950г., фактическа власт върху имота е предадена от самата А. на дъщеря ѝ- Н.П.Г., която единствено е останала да се грижа за майка си и до смъртта си е живяла в този имот, заедно с децата си, като е извършила и подобрения в имота.

Твърди се, че ищцовата страна, при дадената ѝ възможност, не е ангажирала никакви други доказателства за правото на собственост и начина на придобиването ѝ. Писмен акт, удостоверяващ по надлежен ред правото на собственост върху процесният имот, на името на нейната наследодателка по делото - А.П.К. не е бил представен.

Визира се, че свидетелските показания не са годно доказателство за установяване на право на собственост върху недвижим имот. С гласни доказателства е допустимо да се установява упражняване на фактическа власт върху недвижим имот, явно, непрекъснато, несъмнено и спокойно в продължение на установен от закона срок, като основание за придобиване на имота по давност.

Твърди се, че в настоящия случай съдът, като орган сезиран за защита на субективното право, не може служебно да изследва дали е налице

придобивно основание по чл.79 от ГПК, с оглед разпоредбата на чл.20 ЗЗД, към която препраща чл.84 ЗС. Никъде по делото няма позоваване от страна на ищцата на изтекла в нейна полза, респ. в полза на нейния наследодател придобивка давност, като оригинално правно основание за придобиване на право на собственост върху недвижимия имот.

Счита се, че в тази насока не следва да се обсъждат показанията на разпитаните по делото свидетели, а единствено по отношение на направеното от наша страна възражение за придобивна давност.

Моли се да се има предвид обстоятелството, че с оглед изложените по-горе обстоятелства, по наследство от А.П.К. не би могло да се придобие право на собственост, а чисто теоретично само едно фактическо състояние, даващо правото владението на наследодателя да бъде присъединено, т.е. продължено и то само от онези наследници, които установят реално фактическа власт върху имота. В този смисъл се цитира съдебна практика. На база на нея се счита, че наследниците разполагат с възможността да присъединят владението си към владението на наследодателя и след надлежно позоваване на изтекла в тяхна полза давност да придобият собствеността. В случая обаче се твърди, че както е установено, още приживе докато е била жива, владението върху процесния имот е предадено от А.П.К. на дъщеря ѝ- Н.П.Г., която единствено е останала да се грижи за майка си и до смъртта си е живяла и владяла имота, заедно с децата си, като е извършила и подобрения в имота. Принципно, дори друго лице да е посочено като собственик на имота в писмен документ /скица, отбелязване в разписан лист, нотариален акт/, това само по себе си не изключва възможността със свидетелски показания да се установи, че ответника или негов, представител, са упражнявали фактическата власт върху имота явно, необезпокоявано и непрекъснато повече от 10 години и въз основа на така установените факти и с оглед презумпцията на чл.69 ЗС, да се приеме, че са придобили правото на собственост по давност. Още повече, че според трайно установената практика на ВКС /Решение №70/16.08.2017г. по гр.д.№3991/2016г. на I г.о. на ВКС/, придобивната давност е въведена в българското законодателство, като основание за придобиване на вещни права, с оглед виждането на законодателя, че ако едно лице през определен период от време фактически упражнява правомощията, свързани с притежание на вещно право, като собственикът бездейства и не защитава правата си, то фактическото

състояние следва да бъде приравнено на юридическото. Посочва се, че законността на изградената постройка в процесния имот е абсолютно неотнормима към придобиването му по давност. Фактическата власт е осъществявана от ответника и техния праводател върху имота и извършеното строителство, законно или не се разглежда единство като един от актовете на завладяването му.

Твърди се, че от представените по делото писмени доказателства се установява, че А. Я. Я. е собственик по силата на покупка- продажба, обективирана в Нотариален акт за покупно- продажба №110, том II, дело №308/2015г., с АКТ на вписване №751, том VI, дело №751/2015г., вх.рег. №1547/02.09.2015г., на СВ- П.; Нотариален акт за покупко-продажба №98, том II, дело №295/2020г., с. АКТ на вписване №13, том V, дело №646/2020г., вх.рег.№1124/26.08.2020г. на СВ- П. и Нотариален акт за покупко- продажба №43, том II, дело №239/2021г., с АКТ на вписване №160, том IV, дело №498/2021г., вх.рег.№1020/04.06.2021г., на СВ-П. на 5/бид.части от процесния ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 56277.502.1111 по КККР на гр.П., одобрени със Заповед МРД-18-14/20.06.2014г., на ИД на АГКК с номер по предходен план 3453, от кв.122А, а по наследство, оставено му от майка му- М.А. Я.а, починала на 28.02.2013г. на 1/6 идеална част от същия. Така по понастоящем се явява едноличен собственик на целия процесен имот.

Сочи се, че действително майката на моя жалбоподателя- М.А. Я.а и наследодателите на неговите праводатели- Н.А.Г. и Х.А.Г. са придобили този имот по давностно владение оставено им приживе от тяхната майка- Н.П.Г., ЕГН *****- починала на 18.05.1979г. Така те установили фактическа власт изключително за себе си, като продължили заедно да съвладееят целият процесен, при равни права непрекъснато, явно и несъмнено. На което обстоятелство същите приживе са се позовали, като са се сдобили с Нотариален акт за собственост върху недвижим имота, придобит по давност №178, том II, дело №328 р.3562/2002г. с Акт на вписване №160, том II, дв.вх.рег.№749/16.08.2002г., на СВ- П.. Визира се, че владението върху този имот същите са получили от своята майка- Н.П.Г., още преди същата да почине. А своето владение върху целия процесен имот същата е получила още през 1950г., от своята майка- А.П.К.- починала на 25.03.1964г.

В тази връзка се визира, че неслучайно, като владелци и собственици на

процесния имот, М.А. Я.а, Н.А.Г. и Х.А.Г. са предявили иск с правно основание чл.97, ал.1 от ГНК, като наследници на Н.П.Г. срещу Община П., по който е образувано гр.д.№132/2001г., по описа на РС-П.. По което има постановено и влязло в сила решение, с което е прието за установено по отношение на Община П., че същите през годините не са губили владението на процесния имот и са собственици на същия. Впоследствие това владение е било продължено от жалбоподателя и неговите праводатели, а понастоящем единствен владеец и собственик на целия процесен имот се явява А. Я. Я., който изцяло е застроил имота.

Твърди се, че през всичките тези години, видно от разпита на свидетелите, никои, дори и ищцата не е оспорвал собствеността на А. Я., нито на неговите праводатели и техните наследодатели, които през всичките тези години са декларирали имота на тяхно име, плащали данъци за същия, стопанисвали са го и са извършвали действие на разпореждане с него, което обстоятелство е известно на всички в гр.П., включително и на ищцата. Визира се, че това обстоятелство се установява и от представените по делото: Решение №306 от 06.07.2001г., постановено по гр.д.№132/2001г. по описа на РС- П.; Заповед №602/29.10.2001г. на Кмета на Община П.; АКТ за непълноти и грешки от 09.10.2001г., ведно със Скица; Съобщение №94-00-2689/30.11.2001г., както и от заключението на вещото лице, че именно във връзка с постановеното Решение №306 от 06.07.2001г., постановено по гр.д. №132/2001г., по описа на РС- П. е предприето от страна на праводателите на ответника изменение на кадастралния и регулационен план на гр.П., като е образуван нов план.номер- 3453, съгласно АКТ за непълноти и грешки от 09.10.2001г., ведно със Скица с по- малка площ от 186кв.м., идентичен с процесния - ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 56277.502.1111 по КККР на гр.П., одобрени със Заповед МРД-18-14/20.06.2014г., на ИД на АГКК. Кое то изменение е разгласено и демонстрирано на всички съсед и още през 2001г., видно от представеното и прието по делото- Съобщение №94-00-2689/30.11.2001г.

Твърди се, че в тази връзка е безспорно, че към датите на продажбите през 2015г., са изминали повече от двадесет години, а след същите, А. Я., продължава да владее имота вече повече от 7 години. Това пък от своя страна доказва и направеното възражение при условията на евентуалност, за изтекла в негова полза придобивна давност, по отношение на целия процесен имот

посредством присъединяване владението на праводателите си по Нотариален акт за покупко- продажба №110, том II, дело №308/2015г., с АКТ на вписване №751, том VI, дело №751/2015г., вх.рег.№1547/02.09.2015г., на СВ- П.; Нотариален акт за покупко-продажба №98, том II, дело №295/2020г., с АКТ на вписване №13, том V, дело №646/2020г., вх.рег.№П24/26.08.2020г., на СВ- П. и Нотариален акт за покупко- продажба №43, том II, дело №239/2021г., с Акт на вписване №160, том IV, дело №498/2021г., вх.рег. №1020/04.06.2021г., на СВ- П. и на своя наследодател- М.А. Я.а.

Сочи се, че с оглед неоснователността на предявения иск по чл.124 от ГТК, неоснователни се явяват и другите предявени искове по чл.109 от ЗС и чл.537, ал.2 от ГПК.

Искането е за отмяна на решението в обжалваните му части с присъждане на сторените по делото разноски, пред двете съдебни инстанции.

В срокът по чл.263, ал.1 от ГПК от другата страна в процеса- М. П. Б. е постъпил писмен отговор.

В него са изложени подробни доводи, в насока неоснователност на изложените възражение във въззивната жалба.

Искането е да се остави без уважение депозираната въззивна жалба, срещу обжалваното с нея решение и се потвърди решението в неговите обжалвани част, като валидно, допустимо и правилно.

Моли се за присъждане на разноски, на основание чл.78, ал.1 от ГПК.

В съдебно заседание, жалбоподателят А. Я. Я., редовно призован не се явява. Същият се представлява в съдебното заседание от адв.Ч.. От страна на последния се поддържа подадената въззивна жалба. Моли се за отмяна на обжалваното решение, като неправилно и необосновано, като се отхвърлят предявените искове. Моли за присъждане на направените съдебно- деловодни разноски пред двете съдебни инстанции.

Ответникът по жалбата- М. П. Б., редовно призована се явява лично. Същата се представлява от пълномощника си адв.А., която пледира за оставяне без уважение на подадената въззивна жалба, като се потвърди решението на първоинстанционния съд, като правилно и обосновано. Претендират се разноски.

Съдът, като взе предвид събраните доказателства поотделно и в

тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните, намира за установено следното:

Пред първоинстанционния съд са предявени искове от М. П. Б., чрез адв.В., срещу А. Я. Я., с правно основание по по чл.124, ал.1 от ГПК, чл.109 от ЗС и чл.537, ал.2 от ГПК.

Твърди се по подадената искова молба от страна на ищцата, чрез нейния процесуален представител, че предмет на настоящата претенция е правото на собственост върху урегулиран поземлен имот- УПИ, находящ се в обл.Пазарджик, общ.П., гр.П., ул.,В.Л.“, с площ от 186кв.м, стар номер 3453, квартал 122А, представляващ съгласно описание по нотариален акт УПИ-празно дворно място, с площ от 170кв.м., по плана на гр.П., план.№3453, представляващ УПИ с идентификатор 56277.502.1111, съгласно кадастралната карта и кадастралния план на гр.П..

Сочи се, че за собственик на въпросния имот е посочен ответника А. Я. Я., видно от направената справка в Служба по вписванията- Имотен регистър, като същият се легитимира като собственик въз основа на следните документи:

С Констативен нотариален акт №178, том II, дело №328, р.3562/2002г., вписан в Служба по вписванията- П. с акт №160, том 2 от 2002г., вх.рег.№ 1020, дв.вх.рег. № 749 от 16.08.2002г., който е издаден по документи, за собственици на посочения недвижим имот са вписани лицата М.А. Я.а /Г./, с ЕГН *****, Н.А.Г., с ЕГН ***** и Х.А.Г., с ЕГН *****.

С Нотариален акт за покупко- продажба №40, том 6 от 2015г., вх.рег. №1547, дв.вх.рег.№1547 от 02.09.2015г., вписан в Служба по вписванията- П., продавачите Н.А.Г., с ЕГН ***** и К.Н.Г., с ЕГН ***** са продали на купувача А. Я. Я., с ЕГН *****, 1/3ид.части от посочения недвижим имот.

С Нотариален акт №90, том 4 от 2016г., вх.рег. №999, дв.вх.рег.№999 от 13.05.2016г., вписан в Служба по вписванията- П., продавачите Н.Х. Г., с ЕГН ***** и И.Г. Г., с ЕГН ***** са продали на купувача А. Я. Я., с ЕГН *****, 1/3ид.части от посочения недвижим имот.

С Нотариален акт №13, том 5 от 2020 г., вх.рег. №1124, дв.вх.рег. №1117 от 26.08.2020г., вписан в Служба по вписванията- П., продавачите А. Х.Г., с ЕГН ***** и В. А. Г., с ЕГН ***** са продали на купувача

А. Я. Я., с ЕГН *****, 1/3ид.части от недвижимия имот.

С Нотариален акт №160, том 4 от 2021г., вх.рег.№1020, дв.вх.рег.№ 1010 от 04.06.2021г., вписан в Служба по вписванията- П., продавачът В.Я.Б., с ЕГН ***** е продала на купувача А. Я. Я., с ЕГН *****, 1/6ид.части от посочения недвижим имот.

Визира се, че съгласно така извършените прехвърляния на идеални части от недвижимия имот, към настоящия момент приобретател на правото на собственост върху всички идеални части от недвижимия имот е именно лицето А. Я. Я., с ЕГН *****.

Ищцата Б. оспорва това обстоятелство, като счита, че още първоначалните констатации в Констативен нотариален акт №160, том 2 от 2002г. относно собствениците на посочения недвижим имот, след извършена обстоятелствена проверка от страна на нотариуса са погрешни и неточни, като същите противоречат на обективната действителност. Изначално, собственик на процесния недвижим имот е била А.П.К.- (прабаба на ищеца) която е починала през 1964г. Същата е оставила наследници Н.П.Г.- /наследодател на лицата, посочени като собственици в Констативния нотариален акт от 2002г./ и К.П.К. (дядо на ищеца на М. Б.). От своя страна след смъртта си, К.П.К. е оставил наследници П.К.П. (баща на ищцата М. Б.) и С.К.П. (чичо на ищцата), които са починали. С оглед на изложените обстоятелства, към настоящия момент се счита, че ищцата М. Б. представлява наследник по бащина линия на първоначалния собственик на недвижимия имот А.П.К., като същата е придобила посредством наследяване по закон собствеността върху 1/8 идеални части от посочения по-горе недвижим имот.

Сочи се, че в съставения през 2002г. констативен нотариален акт, като собственици на имота са посочени единствено наследниците на А.П.К. от нейната дъщеря Н.П.Г.. Видно от съставения нотариален акт, за собственици на недвижимия имот са приети М.А. Я.а (Г.), Н.А.Г. и Х.А.Г.- наследници на Н.П.Г.. От констативния нотариален акт към момента на съставянето му са изключени наследниците П.К.П. (притежаващ 1/4 идеални части) и С.К.П. (притежаващ 1/4 идеални части), като наследници на К.П.К.- син на първоначалния собственик А.П.К. (притежаващ 1/2 идеални части).

Твърди се, че съгласно чл.5, ал.1 от ЗН, децата (в случая Н.П.Г. и К.П.К.) наследяват починалия (А.П.К.) поравно, т.е. в случая всеки от

двамата наследници е наследил по идеални части от наследството на А. К., включително и от процесния недвижим имот. Наследодателят А.П.К. не е оставяла завещания, поради което следва да се приеме законната презумпция, че нейните деца и наследници са придобили по наследство равни части от имуществото на починалата си майка.

Твърди се от ищцата, че доскоро УПИ не е стопанисван от посочените в констативния нотариален акт собственици, не са полагали грижи по отношение на имота, нито техните наследници или последващи приобретатели. Едва със започване на строителни дейности в имота, ищцата е установила и разбрала за първи път, че по отношение на имота очевидно са налице претендирани права от страна на трети лица. Лицата, посочени в Констативния нотариален акт от 2002г. като собственици, не са обективирали по какъвто и да било начин претенциите си по отношение на недвижимия имот спрямо ищеца, нейната сестра или други наследници на К.П.К.. След смъртта на наследодателите Н.П.Г. и К.П.К., наследниците на Н. Г. не са демонстрирали спрямо наследниците на К.П.К., че владеят посочения недвижим имот като единствени собственици на същия. Нещо повече, същите не са показвали каквото и да било отношение към същия. Сочи се практика-Тълкувателно решение №1 от 06.08.2012г. по тълк.д.№1 от 2012г. на ОСГК на ВКС. Подобни действия от страна на наследниците на Н.П.Г., включително и от страна на ответника по спора А. Я. Я., не са били предприемани, като същите не са свели до знанието на наследниците на К.П.К. намерението си че третират недвижимия имот като свой.

Твърди се, че наред с това, ищцата е установила, че към настоящия момент в посоченото УПИ се извършват строителни дейности. Налице са изкопни дейности, струпване на строителна техника, както и на строителни работници. Видно от тези обстоятелства е вероятно да се заключи, че именно ответникът А. Я. Я., предвид извършените придобивания на идеални части през предходните години е възложител и/или изпълнител на извършваното в УПИ строителство. Счита, че ако строителството продължи и същото бъде реализирано в пълна степен, то правата ѝ на съсобственик на имота ще бъдат силно ограничени и на практика нарушени. При така създалата се ситуация упражняването на правото ѝ на собственост върху 1/8ид. части от недвижимия имот е възпрепятствано предвид извършваното строителство в имота.

Искането е, на основание чл.109 от Закона за собствеността (ЗС) да се задължи ответника А. Я. Я. да преустанови незабавно извършваните в процесния имот строителни дейности, тъй като същите нарушават упражняването на правото й на собственост върху 1/8ид. части от същия.

С оглед на горните констатации се счита, че посоченият Констативен нотариален акт от 2002г. следва да бъде отменен, на основание чл.537, ал.2 от ГПК, алтернативно, същият да бъде изменен, като в акта ищецът М. П. Б. бъде включена като собственик на 1/8ид.части от недвижимия имот.

Твърди се, че констатациите в нотариалния акт са погрешни и същите не могат да се ползват с материална доказателствена сила. В производството по съставяне на констативен нотариален акт за собственост, издаването на същия е предшествано от проверка, дали молителите са собственици на имота, каквато нотариусът задължително прави и при съставянето на нотариален акт за сделка- чл.586, ал.1 ГПК. В производството по издаване на Констативен нотариален акт от 2002г., нотариусът погрешно е приел за единствени собственици на недвижимия имот единствено наследниците на Н.П.Г., като е изключил от обхвата на нотариалния акт наследниците на К.П.К..

Иска се да, като се признае за установено по отношение на ответника А. Я. Я., с ЕГН *****, че ищцата е собственик и притежава 1/8ид. части от УПИ, с идентификатор 56277.502.1111, находящ се в обл.Пазарджик, общ.П., гр.П., ул.,„В.Л.“, с площ от 186кв.м., стар номер 3453, квартал 122А, представляващ съгласно описание по нотариален акт УПИ- празно дворно място с площ от 170кв.м., по плана на гр.П., план.№3453.

Иска се, на основание чл.109 от ЗС да се осъди ответника, да преустанови извършваните в УПИ строителни дейности, представляващи неоснователно въздействие, включително по отношение на собствените й 1/8ид.части от посочения УПИ.

Моли се, на основание чл.537, ал.2 от ГПК да се отмени издадения Констативен нотариален акт №178, том II, дело №328, р.3562/2002г., на Нотариус с рег.№387 на НК, вписан в Служба по вписванията - П. с акт №160, том 2 от 2002 г., вх.рег.№1020, дв.вх.рег.№749 от 16.08.2002г., по отношение на собствените й 1/8ид.части от посочения УПИ. Алтернативно се прави искане да се измени същия, като в Констативния нотариален акт

ищецът М. П. Б. бъде включена като съсобственик с притежаваните от нея 1/8ид.части.

В срока за отговор е постъпил такъв от ответника А. Я., чрез пълномощника му адв.Ч.Ч.. В него се оспорва иска по основание. В тази връзка се твърди, че ответника А. Я. Я. е собственик по силата на покупко-продажба, обективизирана в Нотариален акт за покупко-продажба №110, том II, дело №308/2015г., Нотариален акт за покупко-продажба №98, дело №295/2020г. и Нотариален акт за покупко-продажба №43, дело №239/2021г., на 5/бид.части от процесния поземлен имот с идентификатор 56277.502.1111 по КККР па гр.П., а по наследство, оставено му от майка му М.А. Я.а, починала на 28.02.2013г. на 1/бид.част от същия. Счита, че така понастоящем се явява едноличен собственик на целия процесен имот.

Твърди се от страна на ответника, че майка му- М.А. Я.а и наследодателите на неговите праводатели- Н.А.Г. и Х.А.Г. са придобили имота по давностно владение оставено им приживе от тяхната майка Н.П.Г., ЕГН *****, починала на 18.05.1979г. Така те са установили фактическа власт изключително за себе си, като продължили заедно да съвладееят целият процесен имот, при равни права непрекъснато, явно и несъмнено. На това обстоятелство същите, че приживе са се позовали, като са се снабдили с Нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по давност №178, том II, дело №328 р. 3562/2002г.

Твърди се, че владението са получили от своята майка- Н.П.Г., още преди същата да почине. А своето владение върху целия процесен имот същата е получила още през 1950г., от своята майка А.П.К.- починала на 25.03.1964г.

В тачи връзка се приема, че владелци и собственици на процесния имот са М.А. Я.а, Н.А.Г. и Х.А.Г., които са предявили иск с правно основание чл.97 ал.1 от ГПК/отм./, като наследници на Н.П.Г. срещу Община П., по който е образувано гр.д.№132/2001г., по описа на РС- П.. По него има постановено и влязло в сила решение, с което е прието за установено по отношение на Община П., че същите през годините не са губили владението на процесния имот и са собственици на същия. Впоследствие това владение било продължено от ищеца и неговите праводатели, а понастоящем единствен владелец и собственик е ответника А. Я. Я., който изцяло е застроил имота.

Твърди се, че през всичките тези години никой, дори и ищцата не е оспорвал собствеността на ответника. През всичките тези години са декларирали имоти на тяхно име, плащали данъци за същия. Стопанисвали са го и са извършвали действие на разпореждане с него, което обстоятелство е известно на всички в гр.П., включително и на ищцата.

Оспорват се твърденията изложени в исковата молба, че А.П.К. починала на 25.03.1964г. е била собственик на процесния имот.

Твърди се, че единственото вярно обстоятелство е, че същата към 1950г. е упражнявала фактическа власт върху имота и в тази връзка, просто е била записана по разписния лист за процесния имот, който към онзи момент е представлявал имот с планоснимачен номер 987 по плана от 1959г., но същата никога, не се е позовавала на придобивна давност върху същия. Наследодателите на ищцата нито са владяли, нито са ползвали процесния имот. В тази връзка, няма как по наследство, ищцата да е станала собственик на 1/8ид.част от процесния имот. От 1950г. тази фактическа власт е предадена от самата А. на дъщеря ѝ- Н.П.Г., която единствено е останала да се грижи за майка си и до смъртта си е живяла в този имот, заедно с децата си, като е извършила и подобрения в имота.

Оспорват се твърденията в исковата молба, че ищецът с нотариален акт за покупко- продажба е придобил приспадащите им се идеални части от Н. Х. Г. и И.Г. Г.. Техните идеални части, като наследници на- Х.А.Г. са придобити от брат им- А. Х.Г., който впоследствие е прехвърлил своя на наследствена и придобита част от имота на ответника с цитирания по-горе- нотариален акт за покупко- продажба №98, том 2, дело №295/2020г.

С оглед изложеното, при условията на евентуалност се прави възражение за изтекла в негова полза придобивна давност, по отношение на целия процесен имот посредством пресъединяване на владението на праводателите по Нотариален акт за покупко- продажба №110, дело №308/2015г., Нотариален акт за покупко- продажба №98, дело №295/2020г. и Нотариален акт за покупко- продажба №43, дело №239/2021г. и на своя наследодател М.А. Я.а.

Пазарджишкият окръжен съд от фактическа страна прие за установено следното:

Видно от Нотариален акт за покупко- продажба №40, том 6 от 2015г.,

Нотариален акт №90, том 4 от 2016г., Нотариален акт №13, том 5 от 2020г., Нотариален акт №160, том 4 от 2021г. се установява, че ответникът А. Я. Я., с ЕГН ***** се легитимира като собственик на имот с идентификатор 56277.502.1111, съгласно кадастралната карта и кадастралния план на гр.П..

От приетия по делото Нотариален акт №178 за собственост придобит по давност от 16.08.2002г. се установява, че М.А. Я.а, Н.А.Г. и Х.А.Г. са придобили по давност- УПИ незастроен недвижим имот- празно дворно място с площ от 170кв.м. с план.№3453, който заедно с имоти №1890, 1891 образуват парцел УПИ IV- 3453,1890,1891 в кв.122 А, при граници и съседи- Г.Д. парцел XII-2859 и от две страни улици в кв.122 А по ПУП на гр.П..

От приобщеното по делото гражданско дело №132/2001г. по описа на РС- П. се установява, че с влязло в сила Решение №306/06.07.2001г. е признато за установено на основание чл.97 ал.1 от ГПК/отм./ против Община П., че М.А. Я.а, Н.А.Г. и Х.А.Г., са собственици на имот с площ от 170кв.м. попадащ в Парцел-ГУ-общински 1890, 1891 и в кв.122а по действащия план за П. от 1985г., при съседи- парцел XII- 2859, останалата част на парцел Парцел-ГУ-общински 1890, 1891 и улици, който бивш имот пл.№987 в кв.36 по обезсиления план за гр.П. от 1959г. с площ от 248кв.м., от които 170кв.м. са попадали в отредения по плана за гр.П. парцел I- Баня в кв. 36 , а останалите 78кв.м. са били отредени за улици, а по обезсиления план от 1968г., имот пл.№987 е попадал в неотреден парцел в кв.35, записан на името на А.П.К.. В материалите по делото и в самото решение е посочено, че по ЗРП на гр.П. от 1968г. обезсилен, имот с пл.№987 попада в неотреден парцел в кв.35, като същия е записан на наследници на А.П.К..

От приетия по делото разписан лист към плана от 1959г. се установява, че имот пл.№987 е записан на А.П.К..

От приетите по делото удостоверения за наследници се установява, че А. К. е починала на 25.03.1964г., а дъщеря ѝ Н. Г. е починала на 18.05.1979г.

Видно от заключението на съдебно- техническата експертиза се установява, че имот с пл.№987, включен в отреден Парцел-Г-Баня в кв.36 от обезсиленият КРП на гр.П. от 1959г. с площ от 248м.кв., Парцел-ГУ-общ., 1890, 1891 в кв.122а по сега действащият регулационен план и обезсилен кадастър на гр.П. от 1985г., нов пл. номер- 3453, съгласно скицата от Акт за непълноти и грешки от 09.10.2001г. по одобрен кадастрален план и Поземлен

имот с идентификатор 56277. 502.1111, област Пазарджик, община П., гр.П., п.к. 4550, ул.В.Л. №18, вид територия Урбанизирана, НТП Ниско застрояване (до 10 m) с площ от 186 кв. м, стар номер 3453, квартал 122А, съгласно Заповед за одобрение на КККР № РД-18-14/20.06.2014г. на ИД на АГКК са идентични до площта от 186м.кв. В разписния лист към плана на гр.П. от 1959г., имот с пл.№987 е записан на А.П.К., без да е посочено основанието за записването в графата отразяваща номера и датата на документа за собственост. На място в имота е построена Сграда с идентификатор 56277. 502.1111.1, с функционално предназначение Жилищна сграда-еднофамилна, брой етажи 2, със застроена площ 92кв.м., а по одобрен инвестиционен проект от 02.08.2021г. със застроена площ от 95,10м.кв. и разгъната застроена площ от 200,50м.кв. Сградата е построена, съгласно Разрешение за строеж №43 от 02.08.2021г. и Протокол за откриване на строителна площадка и за определяне на строителна линия и ниво на строежа от 01.10.2021г. с възложител А. Я. Я..

В показанията си св.А.М. визира данни в насока, че помни къщата на баба Г. Знае за имота, бил до банята, ходили в често в тази къща, която била малка и схлупена. До 1970г., след това всичко било срутено и разчистено, било една голя поляна. През 90-те години имало Лунапаркове. Нямало постройки, дълго време било гола поляна. Не знае баба Г.откъде го имала имота.

Св.М.Ф. в показанията си сочи, че знае имота до банята, на баба Г.. Къщите били малки, градската баня била също тук, после къщите паднали една по една. Твърди, че бащата на ищцата- П.К. е раждан и израснал в имота до Банята, казвали му „Петьо Банята“. К. дядото и П. бащата са раждани във въпросната къща. От М. и от съпруга си знае, че там са живели на този имот до Банята, в на баба Г.. Не е чувала от П. след като е напуснал имота, той да е бил прехвърлян. Около 1977- 1978г. нямамо вече никакви къщи там, пустеело. П. го познава от 1960-та година. Тогава той вече бил в горната къща, срещу училището. Дядо Коста си купил това място и си направил друга къща.

В показанията си свБ.Д. сочи, че знае баба А. и дъщеря ѝ Н. /Д./. До последно живели в тази къща. Тази къща била на края на редицата, двора им бил ограден с дъски, свидетеля живеел до тях, а на края на редицата бил банята. Бил израснал там. Там живеели баба Г. Н. и мъжа ѝ бай С.. Махнали

се година преди 1967г. Мястото на А. и това на свидетеля били на Г.К.. К. е собственика на мелницата, построил е ЖП линията до П.. Твърди, че А. е работила при него, както и дядовците му. Те живеели там докато починала баба Г.и докато си направили новата къща, след което се преместили Н. с мъжа ѝ и децата им- Х.К. И М. Къщите са се срутили някъде около 1970г. Отчуждаването е станало 1962-1964г. На Н.- брат ѝ бил бай Коста, живеел към училището. Договорът за наем за цирка се случил след като паднали сградите, и когато малките циркове търсили места. Договори не е имало, всичко било устно.

Св.А.А. в показания си твърди, че познава А. и Н. Г.. Къщата на баба Г.е близо до съда. Тази къща, баба Г.я има от К.. Той я е подарил на нея, работила е при него и тя е останала да живее там. В този имот, освен баба Г.и Н., живеели на Н. децата- М.Х. И К.. След тяхната смърт този имот бил на С. на ответника А. Я.. Този имот сега е застроен. М. Б. и сестра ѝ ги познава. Техният баща не го е виждал там. Те не са живели там. След 1964г. отчуждили къщите от съвета. Като отчуждили къщите, така си стояли, рушили се, разрушили се банята, къщата, където живеели Н. и А.. След 1966г. нямало нищо останало там. След като отчуждили имотите от съвета нищо не е правено там, така си останало. След като паднала постройката на А. идвали циркове там. К. бил бащата на М. и К., като те живеели в друга къща.

При тези данни въззивният съд от правна страна приема следното:

Атакуваното решение е постановено от компетентен съдебен състав и в съответната форма, поради което се явява валидно и допустимо. Въззивната жалба срещу него е подадена в законния срок от легитимирано да обжалва лице, поради което е процесуално допустима.

В конкретният казус, решението на първоинстанционният съд се обжалва в частта, с която е прието за установено по отношение на него, че ответницата е собственик на 1/8ид.част от процесния имот и е отменен, на основание чл.537. ал.2 ГПК, нотариален акт №178, том II, дело №328 р.3562/2002г. за собственост върху недвижим имот придобит по давност от 16.08.2002г., на Г.К.- Пещерски нотариус, до размера на наследствените права на М. П. Б., с ЕГН *****, а именно- 1/8ид.част., както и в частта, с която е осъден ответника да заплати разноси на ищцата. В останалата си част, в която отхвърлен иска, да се осъди ответника А. Я. Я., да преустанови

строителните дейности в поземлен имот с идентификатор 56277.502.1111, съгласно кадастралната карта и кадастралния план на гр.П., находящ се в гр.П., ул.,„В.Л.“, с площ от 186кв.м.; стар номер 3453, квартал 122А, постановения съдебен акт не е обжалван от страните, с оглед на което същия е влязъл в законна сила.

В настоящия случай, районният съд въз основа на изложените в обстоятелствената част на исковата молба факти, правилно е определил правната квалификация на предявения иск, като такъв по чл.124 от ГПК, съгласно който, всеки може да предяви иск, за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това, респ. по чл.537, ал.2 от ГПК.

Разгледана по същество, подадената въззивна жалба се явява неоснователна, тъй като изложените в нея възражения не могат да бъдат споделени за основателни.

В този аспект следва да се посочи, че първоинстанционният съд е приел в постановеното от него решение, че ищцата твърди, да е собственик по силата на наследствено правоприемство на 1/9ид.ч. от имот с идентификатор 56277.502.1111, находящ се в гр.П.. В направения от него обстоен анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът е счел, че действително ищцата и собственик по силата на наследствено правоприемство на 1/8ид.ч. от имота останал в наследство от А. К.. Няма основание на база събрания доказателствен материал, да не се приеме, че последната е владяла повече от 10 години процесния имот, като това владение е продължило до нейната смърт през 1964г.

При тези данни не е налице основание да се приеме възражението изложено във въззивната жалба, че районният съд за да приеме, че имота е наследствен се е позовал по отношение на ищеца на наследодателката А.П.К. на нормата на чл.79 от ЗС, тъй като това не отговаря, както е посочено по-горе на обективно установените данни.

Не може да се споделят доводите изложени във въззивната жалба в насока, че не събрани доказателства, от които следва правния извод, че същата е собственик на процесния имот по силата на наследствено правоприемство. В този смисъл, следва да се визира, че наследствената връзка между М. Б. и А. К. е установена въз основа на възприетите по делото

доказателства.

Видно от заключението на съдебно-техническата експертиза се установява, че разписния лист към плана на гр.П. от 1969г., имот №987 е записан на А.П.К..

В относимост са показанията на разпитаните по делото свидетели М. Ф. И А., че А.П.К. е била единственото лице, владяло имота от 50-те години на XX век до смъртта ѝ през 1964г. През този период в имота е била построена единствено паянтова жилищна сграда, която е била обитавана от А. К.. Не може да се приеме, че не е установено на база свидетелските показания, че след смъртта на А. К. през 1964г., тя оставя за свои наследници Н.П.Г., която е наследодател на въззивния жалбоподател и на лицата, от които въззивникът претендира, че е придобил идеални части върху процесния имот, както и К.П.К., който е дядо на ищцата М. Б.. В тази насока няма как да се игнорира факта, че това обстоятелство на практика не е оспорено от страна на ответника. По делото не са налице ангажирани доказателства в насока, че А. К. не е оставяла завещание, както и че не са били налице уговорки между нея и някой от наследниците ѝ във връзка с предаване на владението върху имота и паянтовата къща.

В показанията си св.А. визира, че след отчуждаването на имотите към 1964г., след 1966г., процесният имот вече не е бил обитаван и стопанисван от никого. Св.Ф. визира, че около 1977г.- 1978г. не е имало никакви къщи там, но неоспорени са твърденията ѝ, че дядото и бащата на ищцата са родени в този имот

На практика, на база свидетелските показания следва да се приеме, че след смъртта на наследника Н.П.Г., нито един от наследниците на А. К. не е живял в процесния имот и същият не е бил стопанисван от никого, включително от членове на семействата на наследниците. Също така, съгласно свидетелските показания- св..М., вследствие на липсата на грижи и стопанисване на имота в периода около 1970 г., постройката в посочения имот е започнала да се руши и малко по-късно същата е била напълно разрушена. Считано от тогава, процесният имот е изглеждал окончателно пустеещ и видимо нестопанисван. Впоследствие е налице построяването на сградата в имота от ответника А. Я.- показания на св.Димитров.

При тези събрани доказателства, обсъдени по същество от районния

съд, последния правилно е достигнал до изводи, че по отношение на А. Я., М. Б. е собственик на основание наследствено правоприемство на 1/8 част от процесния поземлен имот.

В подадената въззивна жалба се навежда довод, който в случая не е бил приет от районния съд, а именно, че: „фактическата власт върху имота е предадена от самата А. на дъщеря й- Н.П.Г....“. Въззивният жалбоподател е привел още един сходен довод, а именно: майката на ответника- М.А. Я.а и наследодателите на неговите праводатели - Н.А.Г. и Х.А.Г., са придобили този имот по давностно владение оставено им приживе от тяхната майка...“, като са „...установили фактическа власт изключително за себе см...“, а също така и: „...стопанисвали са го и са извършвали действие на разпореждане с него, което обстоятелство е. известно на всички в гр. П....“.

Няма основание в случая да се приемат за тези твърдения, тъй като те не кореспондират с възприетия доказателствен материал.

На практика по делото не са налице каквито и да е било доказателства в насока от страна на наследодателя на ответника Н. Г. да е установила давностно владение върху процесния имот. Никой от разпитаните по делото свидетели не коментира, както период от време в който последната е живяла, така и какви дейности последната е извършвала за да се извеждат изводи в насока, че демонстрира намерение за своене на този имот.

Нещо повече, не са налице и доказателства от които да се извеждат изводи, че са извършени конкретни действия в насока отблъскване на владението на останалите наследници от страна на К. К.ов. На практика не са налице доказателства, които да установяват, че процесният имот не е бил ползван и стопанисван, както в периода след смъртта на наследодателя А. К., така и до 2019г., когато са предприети първите строителни дейности в него от А. Я..

Неоснователно следва да се приеме възражението изложено във въззивната жалба, че решението на първоинстанционния съд противоречи на Решение №477 от 08.11.2010г. по гр. д. № 909/2009г., Пг.о. на ВКС.

В тази връзка, при запознаване с това решение, настоящата инстанция счита, че то е произнесено при напълно различна фактическа обстановка и не е приложимо в настоящия случай. В цитираното решение на ВКС изрично и безспорно е било установено, че наследниците на лице, което приживе не се е

позовало на изтеклата в негова полза придобивна давност по чл.79 от ЗС са придобили собствеността чрез присъединяване на владението на своя наследодател, след като безспорно са доказали в производството, че същите са владели явно, необезпокоявано и непрекъснато съответния недвижим имот, като същевременно са демонстрирали явно на останалите наследници своето намерение за своене и ползване на имота в собствена полза и за придобиване собствеността на имота. ВКС в случая установява, че владението на наследодателя може да бъде присъединено, т.е. продължено и само от онези наследници, които установят реално фактическа власт върху целия имот.

В настоящия казус от страна на А. Я., на база възприетите по делото доказателства не се установява, цитираните по-горе обстоятелства да са доказани. Реално, промяната в намерението не трябва да остане скрита, тя трябва да намери външна изява в предприемане на конкретни действия, които да показват на сънаследниците, че тяхната фактическа власт е отблъсната. Въз основа на доказателства събрани пред първоинстанционният съд не се установяват подобни действия от страна на въззивния жалбоподател, неговия наследодател или неговите праводатели да са били предприети. Ето защо, всяко тяхно намерение за държане на вещта като своя са останали скрити за останалите наследници на А. К., включително за ищцата. Правилно първоинстанционният съд е стигнал до заключението, че същите биха упражнявали единствено фактическа власт като държатели върху процесните 1/8 ид. част от недвижимия имот, собственост по силата на наследствено правопримство на М. Б..

Предвид на правилното уважаването на исковата претенция за правото на собственост на ищцата върху 1/8 ид. части от процесния имот следва извода, че напълно обосновано, първоинстанционният съд е отменил на основание чл.537, ал.2 от ГПК, Нотариален акт №178, том II, дело №328 р. 3562/2002г. за собственост върху недвижим имот, придобит по давност от 16.08.2002г. на нотариус Г.К., до размера на наследствените права на М. П. Б..

Въз основа на възприетите по делото доказателства безспорно се установява, че констатациите в този процесен нотариален акт са погрешни. Предвид на това, районният съд обосновано е направил извода, че нотариусът неправилно е възприел за единствени собственици на процесния недвижим имот само наследниците на Н.П.Г., като е изключил от обхвата на

нотариалния акт наследниците на К.П.К..

Поради изложеното, въззивният съд намира, че предявените иски от страна на ищеца Б. се явяват основателни, тъй като правилно е прието, че по силата на наследствено правоприемство, 1/8 ид. част от процесния имот е останал в наследство от А. К. и в последица от това, правилно е и отменен констативния нотариален акт от 2002г. до размера от 1/8 ид.ч. от посочения имот.

С оглед съвпадане на крайните правни изводи на настоящата инстанция с тези на първоинстанционният съд, несподеляне на възраженията изложени от жалбоподателят и неговата защита, то решението в неговата обжалвана част, като правилно и законосъобразно следва да се потвърди изцяло, а подадената въззивна жалба, като неоснователна се остави без уважение.

В останалата му част, с което е отхвърлен предявения иск по чл.109 от ЗС, решението е необжалвано от страните и като такова е влязло в законна сила.

С оглед изхода на делото, в тежест на А. Я. Я. следва да се присъдят направените от страна на М. П. Б. разноси пред въззивната инстанция в размер на 1000лв.- адвокатски хонорар. За да се определи този размер на разноси, настоящата инстанция взе предвид и направеното възражение от страна на процесуалния представител на въззивника за прекомерност на това възнаграждение. Ето защо то бе редуцирано от претендирани 1300лв. на 1000лв.

Мотивиран от горното, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №522/14.07.2022г., постановено по гр.дело №1169/2021г. по описа на РС- П., **в частта**, с която е прието за установено по отношение на А. Я. Я., че ответницата М. П. Б. е собственик на 1/8 ид. част от процесния имот и е отменен, на основание чл.537. ал.2 ГПК, нотариален акт №178, том II, дело №328 р.3562/2002г. за собственост върху недвижим имот придобит по давност от 16.08.2002г., на Г.К.- Пещерски нотариус, до размера на наследствените права на М. П. Б., с ЕГН *****, а именно- 1/8 ид. част., както и **в частта**, с която е осъден ответника Я. да заплати разноси на

ищцата Б..

Решението в останалата му необжалвана част е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА А. Я. Я., с ЕГН *****, с адрес: гр.П., ул.,С.Н.“ №60, вх.Б, ет.3, ап.17, да **ЗАПЛАТИ** на М. П. Б., с ЕГН *****, с постоянен адрес: обл.Пазарджик, общ.П., гр.П., ул.,С.К. №19А, разноси пред въззивната инстанция в размер на 1000лв.- адвокатски хонорар.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд на Република България в едномесечен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____